

„REFORM-MOZGALOM!”

DE HOL VAN A REFORMÁCIÓ?

Ennek a fejezetnek a végén még egy nagyon fontos kérdést kell megvizsgálni. Az 1915-16-ban kivált csoport „Reformmozgalom”-nak nevezi magát, mégpedig a Hetednap Adventista Egyház Reformmozgalmának. Ezzel a névvel azt akarja hirdetni, hogy Isten általuk valósította meg azt a reformációt, amelyről a Prófétaság lelke által már jó előre szólt.

Ez az állítás azonban bizonyos vizsgálatot igényel. A Szentírás tanácsa készlet bennünket erre a vizsgálatra. *„Szeretteim, ne higgyetek minden léleknek, hanem próbáljátok meg a lelkeket, ha Istentől vannak-é; mert sok hamis próféta jött ki a világba.”* (1Jn. 4,1.). A Bizonyágtételekben valóban jelezte Isten, hogy szükség van egy mindent átfogó reformációra népe között, és ez a reformáció meg is fog történni a maga idejében. A mi feladatunk tehát most az, hogy vizsgáljuk meg, valóban a „Reformmozgalom”-nak nevezett csoport által valósította-e meg Isten ezt a reformációt. A következőkben nézzük meg, hogy milyen reformációról beszél a Bizonyágtétel, és az általa jelzett változás ott van-e a Reformmozgalom életében, illetve azok a változások jellemzik-e a Reformmozgalmat.

*„Elérkezett az ideje annak, hogy egy átható reformáció történjen. **Ha ez a reformáció megkezdődik, akkor az ima lelke fogja áthatni a lelkeket és a gyülekezettől el fogja úzni a békétlenség és a veszekedés lelkét.** Azok, akik nem éltek keresztényi egyetértésben, szorosabban fognak egyesülni egymással. Egy tag, aki helyes módon dolgozik, más tagokat fog magához vonni, akik vele együtt fognak imában küzdeni a Szentlélek elnyeréséért. Akkor semmi zavar sem lesz, mert mindnyájan összhangban lesznek a Szentlélek szándékával. Azok az akadályok, amelyek elválasztották a hívőket*

egymástól, le lesznek döntve, és Isten szolgálói mindnyájan egy véleményen lesznek. Az Úr egyesülni fog az ő szolgálival.” (Ellen G. White: Bizonyásgtétel a gyülekezetek részére 8. köt. 251,1.)

*„Éjjeli látomásban jelenetek vonultak el szemeim előtt. Nagy reformáló mozgalom ment végbe Isten népe között. Sokan dicsőítették meg Istent. **Betegek gyógyultak meg, és egyéb csodák mentek végbe, amint pünkösöd napja előtt is történtek. Százak és ezrek látogatták a családokat és megnyitották az emberek előtt Isten Igéjét. A Szentlélek ereje által szívek győződtek meg az igazságról, és kinyilvánították őszinte megtérésük lelkületét. Minden oldalról ajtók nyíltak meg az igazság hirdetésének befogadására. A mennyei befolyás mintegy megvilágította a világot. Isten hű és alázatos népe nagy áldásokat nyert. A hálaadás, a dicséret szavait hallottam, és az egész munka egy olyan reformációhoz volt hasonló, mint amelyről az 1844. reformáció tanúskodott.”** (u.o. 9. köt. 126,1.)*

Az a reformáció, amiről a Bizonyásgtétel jövendöl, egyáltalán nem alkalmazható a Reformmozgalomra. Ez a megjövendölt reformáció az ima lelkületéről, békéről és keresztyéni egységről beszél. Ezzel szemben a Reformmozgalom életét kezdettől fogva napjainkig pont az ellenkezője jellemzi; egyenetlenség, viszály és további pártokra szakadás. Nemcsak ezek az idézetek, hanem a többiek is sokkal inkább a Szentlélek kitöltését megelőző eseményként kapcsolják össze azt a reformációt, amely Isten népe között meg fog történni. Nyilvánvaló, hogy előbb a reformációnak kell megtörténni, mert a Szentlélek kitöltésének ez előfeltétele. De mivel a Szentlélek kitöltése még nem történt meg, ez egyúttal annak is a bizonyítéka, hogy a reformáció sem történt még meg. Ha ugyanis a Reformmozgalom magyarázata szerint kellene értelmezni a reformációt, akkor 1916 óta már be kellett volna következzen közöttük a Szentlélek kiáradása a késői esőben. Ennek elmaradása viszont éppen az ellenkezőjéről győző

meg bennünket. Ez a tény közvetve azt is elmondja, hogy a Reformmozgalmat maga az Isten sem azonosítja a megjövendölt reformációval, mert nem töltötte ki rájuk a Lelkét.

Minden szakadár mozgalom reformációt és megújulást ígér akkor, amikor kiválik a közösségből. Kezdetben még történnek is bizonyos előrelépések, később azonban már egyre inkább csak a vallomásaikban található meg a hangoztatott reformáció, de a hozzá tartozó megváltozott élet már nincs mögötte. Csak idő kérdése, hogy még a vallomás is elmaradjon, hogy egyedül a különállás maradjon meg. Kísérő jelenséggént ebben a helyzetben alakul ki az anyagyülekezet hibáira való mutogatás, illetve az ezekkel a hibákkal való összehasonlításban a saját tisztaságának és ártatlanságának a képviselése és missziója.

Ez az egész stratégia arra épül, hogy amíg elég hibát tudnak felmutatni az anyagyülekezetéről, addig nem az ő hibáikkal foglalkoznak mások. Egy másik variációban pedig még az szokott előfordulni, hogy a kiszakadás után valamilyen elvi kérdést túl hangsúlyossá tesznek – általában egyéb dolgok rovására, – és ezzel egyfajta fanatikus, szélsőséges állapotot hoznak létre. És ezt nevezik reformációnak.

Szeretném Ellen White szavaival egy nagyon fontos dologra irányítani a figyelmet. Ez egy olyan kérdés, ami nélkül nem beszélhetünk reformációról.

„Ébredés és reformáció két különböző dolog. Az ébredés a lelki élet újraéledését, az értelem és a szív erőinek a feléledését, a lelki halálból való feltámadását jelenti. Ezzel szemben a reformáció az újjászervezést jelenti, az eszmék és elméletek, a szokások és a cselekedetek megváltozását. A reformáció azonban nem hozza létre az igazság jó gyümölcseit, amíg az nem egyesül a lélek felébredésével. Az ébredés és a reformáció együttesen végzik el a rendelt munkájukat, ebben a munkában egyesülniük kell.” (Ellen G. White-től idézi: A.G. Daniels: Krisztus a mi igazságunk 51,2.)

Túl azon, hogy a Reformmozgalom igazi betegsége a túlzásba vitt önállóság és független gondolkodás, – a problémáját mégis abban látom, hogy a farizeusi módszerek tipikus példáit ismétlik meg. Külsőségekkel akarják elérni és bizonyítani a lélek szentségét. Törvényekkel és rendelkezésekkel akarják kikényszeríteni a belső ember átalakulását. Nem veszik figyelembe, hogy a külső cselekedetek csak kísérő jelenségei a lélek átalakulásának, de nem előzményei. Miként Jézus mondja, *„ők nehéz és elhordozhatatlan terheket kötöznek egybe, és az emberek vállaira vetik”* (Mt. 23,4.). Ezzel azonban egy kényszerhelyzetet teremtenek, aminek következménye az, hogy nagyon sokan csak érdekből vagy félelemből engedelmessé válnak. A gyülekezetbe ugyan féllábszárig érő szoknyában jelennek meg, mert ez elő van írva, de egyébként, a mindennapokban nem ez a méret jellemzi a ruhatárukat. Mivel a közösség szabályai szerint a televízió a tiltott dolgok közé tartozik, ezért esetenként egy arra való szekrényben tartják, amit csak akkor nyitnak ki, ha a lelepleződés ellen minden óvintézkedést megtettek. Mint aki közöttük éltem gyakorló bibliamunkásként, majd felszentelt lelkészként, ezért ezeket a jelenségeket a valóságban láttam és éltem át. Ezzel csak azt szeretném hangsúlyozni, hogy a cselekedetek részletes szabályozásával sohasem lehet igazi és tartós reformációt megvalósítani.

„Isten kegyelmének a munkája a szív megújulása, ahogy átforgalmazza életünket. Külső változások nem elegendők, nem hozhatnak összhangba Istennel. Sokan megkísérlik a reformot, változtatnak egyik-másik rossz szokásukon, remélik, hogy ily módon keresztényekké lehetnek. Csakhogy rossz helyen kezdik; a munkának a szívben kell kezdődnie. Szavaikkal keresztényeknek vallják ugyan magukat, de hogy lelkükben bírják-e az igazságot, az más kérdés. Az igazságnak csupán az ismerete nem elégséges. Az ismeret még nem változtatja meg gondolatainkat. A szívbeli megtérés és megszentelődés a fontos. Aki kötelességérzettől

indíttatva kísérli meg Isten parancsolatainak a megtartását, csupán azért, mert meg kell tennie, – az sohasem fogja átérezni az engedelmességből fakadó örömet; a valóságban nem is engedelmeskedik.” (Ellen G. White: Krisztus példázatai 56. old.)

Az Istentől jövő reformációt mindig a lélek felébredése előzi meg. Enélkül nem beszélhetünk reformációról. Az ébredés viszont minden esetben a saját bűnös állapotomra döbrent rá, és sohasem a körülöttem lévő állapotára. Ebből adódóan nem mások problémáival foglalkozom, hanem a sajátommal, már csak azért is, mert amíg én is tele vagyok problémákkal, addig méltatlan vagyok arra, hogy mások fölött ítéletet mondjak. *„Miért nézed pedig a szálkát, amely a te atyádfia szemében van, a gerendát pedig, amely a te szemedben van, nem veszed észre? Avagy mi módon mondhatod a te atyádfiának: Hadd vessem ki a szálkát a te szemedből; holott ímé, a te szemedben gerenda van? Képmutató, vedd ki előbb a gerendát a te szemedből, és akkor gondold arra, hogy kivessed a szálkát a te atyádfiának szeméből!”* (Mt. 7,3-5.). Ha pedig még nem látom a saját életemben azokat a dolgokat, amik reformációra szorulnak, akkor ez annak a bizonyítéka, hogy az ébredés, vagyis a lelki halálból való feltámadásom sem történt még meg. Ezt kellene a Reformmozgalomnak megérteni és a saját életében alkalmazni. Én is ezt tettem, amikor a Szentlélek rávezetett ennek a felismerésére.

Amikor ezt a megállapítást, és egyben a vágyamat is kifejezem, akkor elsősorban nem az egyes emberekre gondolok, hanem az intézményre. Személyes tapasztalataimból tudom, hogy a Reformmozgalomban is vannak olyanok, akik a saját részükre őszintén keresik Isten akaratát. Ugyanakkor viszont az is tény, hogy a Reformmozgalomnak, mint közösségnek az arculatát és jellegét nem ezek az őszinte, istenfélő emberek határozzák meg. A Reformmozgalom ugyanabba a hibába esett bele, mint az őskeresztény gyülekezet. Jézus éppen ezért mondja nekik: *„az a mondásom ellened, hogy az első szeretetedet elhagyta.”*

Emlékezzél meg azért honnét estél ki, és térj meg, és az előbbi cselekedeteket cselekedd” (Jel. 2,4-5.).

„Az őskeresztények később hibákat kezdtek keresni egymásban. Hibákon rágódtak, helyet adtak a bírálgatásnak, és így szem elől veszítették a Megváltót és a bűnösök iránt tanúsított nagy szeretetét. Szigorúan vették a külsőséges szertartásokat, aprólékosabbak lettek a hit elméletét illetően, s követelőzőbbek a bírálatok terén. Afölötti buzgalmukban, hogy másokat megítéljenek, elfelejtették a maguk tévelygéseit. Feledték a testvéri szeretet tanítását, amit Krisztus hirdetett. S ami a legsomorúbb, hogy észre sem vették veszteségüket. Nem döbbentek rá, hogy eltűnt életükből a boldogság és az öröm, s hogy rövidesen sötétségben fognak járni, mert kizárták szívükből Isten szeretetét.” (Ellen G. White: Bizonyásgtétel a gyülekezetek részére 8. köt. 241. old.)